

не вѣрватъ. Най-послѣ, ако е тѣхенъ да си го вземѣтъ, не съмъ чель пари за него я!“ Попътъ като изслушалъ всичкитѣ, разбралъ, че го убѣждаватъ да се върне пакъ у дома си, та имъ казалъ: не, нѣма да се върнѣ никога въ къщи при тази проклета жена! Тя ми съсина къщата, изѣде ме, испотроши ми кокалитѣ отъ бой, азъ вече не искамъ да ѣ видѣж, три дни ще бѣгамъ отъ неѣ и Господъ да слѣзе отъ небето, пакъ нѣма да се върнѣ. Още попътъ не довѣршилъ, ето изъ пѣтя се задали нѣколко селяне, които отивали въ ближния градъ да си купѣтъ нѣкои други нѣща за въ къщи. Косачътъ като ги видѣлъ, помислилъ си, че тѣ идѣтъ да го биѣтъ, за гдѣто събира сѣно отъ людска ливада и фукнѣлъ да бѣга. Конникътъ пѣкъ си помислилъ, че това сѣ орачитѣ, на които откранѣлъ конѣтъ, та и той взелъ да бѣга. А попътъ си помислилъ, че това сѣ селянетѣ, на които обралъ черквата, та и той фукнѣлъ подиръ конника и косача. На пѣтя останѣлъ само гладния овчаръ съ куцата си овца. Той прибралъ хлѣбѣтъ на косача и попѣтъ, наѣлъ се добрѣ и отишелъ пакъ при стадото си. И тѣй отъ каранието на другитѣ глухари, спечелилъ правия чловѣкъ — дѣдо Станчо чудния.
